

אביסדה נפלאות

בס"ד, פרשות בהר-בחוקותי תשפ"ב, גיליון 12

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

חיי אמונה בכלכלה ובמדינה

למי יותר קל לעשות עסקים ולהתפרנס, ליהודי מאמין או לשאינו מאמין?

תנועת חיים מתמדת בין אמונה של עשייה לאמונה של מנוחה, בין משא ומתן באמונה לאמונה של תפילה. דווקא התנועה הזו משחררת את המאמין מהתלות הגמורה בעשייה, ובה בעת מברכת את העשייה שלו ומפיחה בה חיות ועוצמה היישר מן האין-סוף.

כאשר יהודי חי באמונה, המצוות וההדרכות למשא ומתן באמונה אינן מגבלות שצריך להתחשב בהן, אלא אדרבה – צינורות להביא את השפע והברכה לעולם באופן המדויק והישר ביותר. איש עסקים מאמין שומר עליהן מתוך נינוחות ושמחה, ולא מרגיש שלמי שאינו שומר עליהן יש יתרון עליו. הוא מרגיש שליח בכל מעשיו ועסקיו, שליח להביא את אור ה' לכל פינה וזווית, והשליחות הזו נוסכת בו כוחות עצומים.

מעגל שנות השמיטה מחדש שאת כל זה אפשר לומר לא רק ליהודי הפרטי, אלא לאומה בכללה: אפשר להיות "מְמַלְכֵת כְּהִנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ", שהיא גם מעצמה כלכלית ואור לגויים של יושר ואמונה. אומה שלא רק 'חובשת כיפה' דתית לצד החיים הציבוריים ככל הגויים, אלא שכל חייה ספוגים בנוכחות ה', משמי שמיים ועד תחתיות ארץ.

נדמה שדווקא מי שמאמין סובל משתי משקולות המעכבות את היוזמה העסקית שלו: האחת היא מערכת המצוות וההלכות המדריכות איך לשאת ולתת באמונה. הן מצמצמות מאוד את חופש הפעולה "לעגל פינות" פה ושם כדי להשיג שורה תחתונה נאה יותר. השנייה, העמוקה יותר, היא עצם האמונה. הרי אם אתה מאמין בה' שזן ומפרנס לכול, מדוע אתה בכלל טורח ועושה? אדם מאמין לעיתים נתפס כאדם שפוף, עם מוטיבציה חיוורת ביחס לרעהו הלא-מאמין.

אפשר לנסח את השאלה גם הפוך, מנקודת המבט של האמונה: למי יותר קל להאמין, לאברך היושב על התורה ועל העבודה או לאיש עמל העובד לפרנסתו? נדמה שהמתפרנס יוצא בהכרח מעולמה של האמונה, נתקל במציאות התחתונה, שמגבילה את האמונה כ'ליווי' לחיים עצמם, בהם הוא שקוע עד צוואר. אדם עובד נתפס כמאמין שפוף, עם עולם-אמוני חיוור ומוגבל ביחס לרעהו העסוק בתורה ותפילה.

כאן בא לעזרתנו מעגל שנות השמיטה. הדופק הפועם של שש שנות העשייה ושנת המנוחה הוא

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ו	י	ו	ר	ת

מאמין ואינו זורע

באמונה ותפילה שה' ישקה את האדמה ויגדל תבואה טובה.

זו האמונה במה שמכונה 'סייעתא דשמיא', סיוע ועזרה של ה' למעשינו. אנו חיים בעולם, פועלים ויוצרים בו, אך זוכרים שה' "הוא הַנִּתֵּן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל" ובלי עזרתו לא נצליח – בפעולות שלנו אנחנו זקוקים לעזרתו, והתוצאות של מעשינו כבר תלויות בו לגמרי.

כל זה נכון בשש השנים בהן אנו עושים וה' מסייע בעדנו. אבל בשנת השמיטה ה' אומר לנו לא לעשות מאומה – הוא כבר ידאג לנו, "יְצַוִּיתִי אֶת בְּרַכְּתִי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית". מ"מאמין בחי העולמים וזורע", מתוך אמונה בסיוע האלוקי לפעולותינו, מטפסים קומה ל"מאמין בחי העולמים ואינו זורע", מתוך אמונה שה' עושה הכל לבדו.

שנת השמיטה, בה נחים מעבודת האדמה, היא שנה של חיזוק האמונה – במקום לעמול לפרנסתנו אנו מאמינים בה' שישלח לנו אותה. באמת, כל חיי

עבודת האדמה שייכים לאמונה. חז"ל מקבילים את המילים בפסוק "אֲמוֹנֵת עֵתֶיךָ יְשׁוּעַת חֲכָמַת וְדַעַת לְשֵׁת סדרי המשנה.

בשמיטה עולים קומה ל"מאמין ואינו זורע", מתוך אמונה שה' עושה הכל לבדו

המילה הפותחת, "אֲמוֹנֵת", מקבילה לסדר הראשון, סדר "זרעים", העוסק במצוות הנלוות לעבודת האדמה. מדוע מכנים את סדר זרעים "אמונה"? כי האדם "מאמין בחי העולמים וזורע". הזריעה מלווה

לסיכום:

ישנן שתי מדרגות של אמונה: האמונה ה'רגילה', כאשר אנו עושים ככל יכולתנו ומאמינים בה' שסייע ויצליח בעדנו; והאמונה בשמיטה, בה איננו עושים כלום ומאמינים בה' שיעשה הכל לבדו.

האמונה שבשמיטה עוצמתית יותר, אך מה הביטוי שלה בעולם העשייה? הרי ה' רוצה שנעשה: "אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹהִים – לַעֲשׂוֹת!".

עוזר ומושיע ומגן

בסיום הברכה הראשונה בעמידה אנו מכנים את ה': "מלך עוזר ומושיע ומגן". רבי לוי יצחק מברדיצ'ב מסביר כי המילים "עוזר-מושיע-מגן" הן שלוש רמות בתפיסה שלנו את עזרת ה' והתלות שלנו בה: **"עוזר"** – העיקר הוא שאנו עושים ככל יכולתנו, אך עם זאת מאמינים שה' עוזר ומסייע בעדנו. **"מושיע"** – אנו אמנם עושים ככל יכולתנו, אך זקוקים לישועת ה' שבלעדיה התוצאה המיוחלת לא תגיע.

בתפיסת ה' כ"עוזר" העשייה שלנו היא העיקר, ואילו בתפיסת ה' כ"מושיע" העיקר הוא מעשה ה'. כך או כך, יש כאן כעין שותפות בין עשייתנו למעשה ה'.

"מגן" – ה' מגן עלינו מלמעלה, כאשר אנו חוסים בצילו ללא כל פעולה. בארמית "מגן" פירושו **חינם** – אנו מאמינים שכל מה שאנו מקבלים מה' הוא חסד חינם, לא בזכות מעשינו וללא כל צורך בהם.

שלוש הרמות נכללות בשתי מדרגות האמונה: ב"עוזר ומושיע" ישנה פעולה שלנו – בעבודת האדמה אנו עושים וה' עוזר, ובהמתנה לגשם ולצמיחה אחרי ריקבון הגרעין אנו מצפים לישועת ה'. בכל אופן, בשתי המדרגות יש כעין שותפות בין מעשינו למעשה ה', כפי שמורגש באמונה בשש שנות העבודה. בשנת השמיטה עולים להאמין בה' כ"מגן", ללא כל עשייה מצידנו.

אמונה מעשית

את הבלבול הזה באה לתקן השמיטה. אחת לשבע שנים צריך לנוח מהעשייה ו'לטפס' לאמונה גבוהה יותר. כאשר זוכרים שה' עושה הכל ויודעים שהוא נמצא בפרטי הפרטים של העשייה וגם איננו

זקוק ל'עזרה' אנושית – ההשתדלות שלנו אינה 'סיוע' לפרנסה, אלא עבודת ה' גרידא. ממילא, אם משהו אינו נכון ומדויק – אפשר פשוט לא לעשות אותו. ההימנעות מעשייה בשנת משחררת מתלות מבלבלת בעשייה, הגורמת ל'עייגול פינות', ומכוונת לעשייה מדויקת מתוך

אמונה. מתוך כך אפשר לעשות עסקים בצורה כשרה ולדעת שדווקא כך תהיה בהם ברכה כפולה ומשולשת. שנת השמיטה, שנת "מאמין ואינו זורע" היא הפנמת האמונה, שמכוחה אנו יכולים לפעול נכון במשך שש השנים הבאות.

במשך שש שנים האמונה מתבטאת בתפילה הנלווית לעשייה, אך האמונה הגבוהה יותר של השמיטה מתבטאת דווקא בחיים הפשוטים עצמם, במשא ומתן באמונה. חז"ל אומרים שהשאלה הראשונה שהאדם נשאל לאחר פטירתו היא "נשאת ונתת באמונה?". לא שואלים כמה טוב התפללת, אלא 'כמה היית יהודי הגון וכשר? האם העסקים שלך באמונה? האם הכסף שלך הוא כסף טהור? איך בניית את הבית שלך?'. יש משהו בממון האדם שנוגע בנקודה הכי עצמית שלו – שם נבחנת אמונתו.

יש אי-עשייה שנובעת מחוסר יכולת, המותירה כאפשרות יחידה את האמונה בה'. כך מתארים חז"ל את ירידת הדורות מדוד המלך, האומר "אָרְדוּף אוֹיְבֵי וְאַשְׁיֵגֶם וְלֹא אָשׁוּב עַד פְּלוֹתָם", לחזקיהו המלך, שבחוסר האונים שלו מול סנחריב בחר ללכת לישון ולסמוך על ה' שיצילו. אך אי-העשייה בשמיטה שונה לחלוטין – החקלאי וסוחר-התבואה יכולים לפעול כתמיד. ההימנעות מהעשייה באה מתוך תוקף ועוצמה, כדרשת חז"ל ששומרי השמיטה הם "גִּבְרֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ". האמונה החזקה של אותם "גִּבְרֵי כַח" הופכת אותם ל"עֲשֵׂי דְבָרוֹ" ברמה אחרת לגמרי של עשייה מאמינה.

האמונה הראשונה 'מרחפת' מעל מעשינו, אך לא ממש חודרת לתוכם, ממש כפי שהסייעתא דשמיא היא 'ליווי מלמעלה' לעשייה האנושית. ריחוף האמונה יכול לגרום לבלבול, עד למצב אבסורדי בו אדם עובר על רצון ה' ובה־בעת מבקש את עזרתו. חז"ל מתארים זאת בביטוי "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא" – הגנב מתפלל לה' שיצליח את גניבתו... גם אצל מי שאינו גנב, תפיסה זו עלולה להוליד 'עייגולי פינות' רבים – אם מצידי העיקר הוא לעשות ולפעול, לא נורא אם לא אדקדק בפרטים הקטנים. בכל זאת, אנחנו לא בבית הכנסת או בישיבה, אלא בעולם הכלכלי המציאותי שיש לו כללים משלו...

יש משהו
בממון
האדם שנוגע
בנקודה הכי
עצמית שלו,
שם נבחנת
אמונתו.

לסיכום:

באמונה הרגילה, בה עושים ומתפללים לה' שיסייע, העשייה האנושית נתפסת כעיקרית, וכך עלולים 'לעגל פינות' כדי שהיא תצליח. דווקא אמונת השמיטה, בה לא עושים כלום, מביאה לעשייה מדויקת וישרה בשש השנים שאחריה.

אמונה - התחזקות מתוך אי־ודאות

בסרטים, גלישה באינטרנט ושאר מרעין בישין, מולידים ספקות שמערערים למתבגר את האמיתות עליהן התחנך. כאשר נפגעות הנחות היסוד הראשונות נדרשת התחזקות באמונה. כאשר אדם

**אמונה,
בהגדרתה,
היא התייחסות
למה שמעל
האמת
הנתפסת
בהכרה
הפשוטה**

המרכיב משקפיים חש שראייתו הפכה מטושטשת הוא הולך לרכוש זוג משקפיים חדש. באותו אופן, כאשר הוודאות מתערערת - הולכים להתחזק באמונה.

טשטוש האמת והצורך להתחזק באמונה אינם לחינם.

מטרת התהליך הוא לגלות אמת חדשה ועמוקה יותר. כך מוסבר בחסידות ההבדל בין "אמת" ל"אמת לאמיתו" - האמת הראשונית חד-ממדית ולכן סופה להישבר, אך כאשר מתחזקים באמונה לאחר שבירתה מגיעים לאמת בוגרת, עמוקה ורב-גונית. זהו תהליך של אמת-אמונה-אמת, המתבטא גם בשש שנות עשייה, שנת שמיטה, וחזרה לעוד שש שנים של עשייה נכונה יותר.

ראינו ששנת השמיטה היא בעצם עצירת מרוץ החיים כדי להתחזק באמונה, על מנת לשוב ולפעול בחיים מתוך אמונה גבוהה יותר. הפסקת-ההתחזקות הזו מתבטאת במעגל עמוק נוסף, שכולנו חווים בהקשר של האמונה.

אמונה, בהגדרתה, היא התייחסות למה שמעל האמת הנתפסת בהכרה הפשוטה. אך היחס בין אמת לאמונה הוא 'נזיל' - פעמים רבות האדם נדרש להתחזקות באמונה בנוגע למה שבעבר נראה לו כאמת בהירה וודאית ועם הזמן נולדו בו ספקות. כאשר האמת הבהירה מתערערת ומיטשטשת צריכים להתחזק באמונה.

המעבר הזה הוא חלק מתהליך ההתבגרות. בחינוך נכון מעניקים לילד הרבה אמיתות פשוטות ודאיות. אבל עם הזמן עולמו התמים של הילד נסדק, כאשר הוא נחשף לדברים אחרים. הכרת המציאות הסובבת, ועל אחת כמה וכמה צפייה

**כאשר נפגעות
הנחות היסוד
הראשונות
נדרשת
התחזקות
באמונה**

לסיכום:

העצירה להתחזקות באמונה בשנת השמיטה היא חלק מתהליך של אמת-אמונה-אמת. כאשר האמת מיטשטשת ונשברת, היא מפנה את מקומה להתחזקות באמונה, ממנה צומחת אמת בוגרת ועמוקה יותר.

בניין המקדש במשא ומתן באמונה

אמונת השמיטה, שהשרש שלה, **שמת**, רומז ל"שם טוב".

בחיים הציבוריים, כתר שם טוב הוא היכולת להכניס את ה' לעצם החיים, בלי להשאיר שום דבר מחוץ לקשר איתו. אפשר לבנות מדינה 'עם כיפה',

בפרקי אבות נאמר: "שלשה כתרים הן - כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן". "כתר שם טוב" הוא, בפשטות, כתרו של מי שזוכה לשם טוב משום שהוא נושא ונותן עם הבריות באמונה, ביושר ובנקיות כפיים (זו תכלית

השמיטה מטפחת מודל של יהודי מאמין, הנמנע מכל מה שאינו ישר לחלוטין, יודע שכל מה ששייך אליו יגיע אליו ואינו חומד את של הזולת. כך, עשרת הדברות פותחים באמונה, "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ",

השמיטה מטפחת מודל של יהודי מאמין, הנמנע מכל מה שאינו ישר לחלוטין, יודע שכל מה ששייך אליו - יגיע אליו

ומסיימים ב"לא תִחְמַד". כאשר אנו חיים כך, גבולנו מתרחב, מתקיים בנו "וְלֹא יִחְמַד אִישׁ אֶת אֶרְצֵךָ" בעת העליה למקדש ואנו יושבים לבטח בארצנו.

חז"ל אומרים כי "במוצאי שביעית בן דוד

בא" - בשמיטה אנו מחשלים ומחזקים את אמונתנו, בונים אנשים מאמינים, ישרים ונקיי כפיים היוצאים בצורה הזו לשש שנות המלאכה הבאות, וכאשר פועלים כך בחיי הפרט ובחיי הכלל זוכים לביאת משיח בן דוד הבונה את בית המקדש.

מדינה ככל המדינות, שעל גבי החיים הרגילים יש לה גם סממנים יהודיים (וייתכן אף שבראשה יעמוד אדם עם כיפה). כך חופף על החיים "כתר כהונה", כאשר העובדים בשדה נותנים תרומות ומעשרות לכהנים ה'מתפללים' וה'לומדים', שאין להם השפעה על המציאות עצמה. אבל "כתר שם טוב עולה על גביהן" מופיע במדינה שהאמונה היא מרכז החיים בה - מדינה שבית המקדש מתנוסס בלב בירתה.

בית המקדש הוא "כתר שם טוב" של חיי הציבור היהודיים, הלב הפועם של חיי-אמונה מלאים בכל רחבי המדינה. כאשר בית המקדש 'ברח' להיות מרכז של 'שירותי-דת', שבו הכהנים לא הקפידו על נקיות כפיים, כפי שהיה במשכן שילה, בבית ראשון ובעיקר בשלהי ימי בית שני

(כאשר הכהונה נקנתה בכסף) - הוא נחרב. התכלית היא בית מקדש עליו מתנוסס "כתר שם טוב", בית מקדש

המבטא את השראת השכינה במעשי ידנו - כאשר הברכה שורה אך ורק במה שנעשה ביושר שמבטא אמונה בה'.

האמונה בה' הולכת יחד עם נקיות כפיים

לסיכום המסע:

שש השנים ושנת השמיטה מלמדות אותנו על שתי רמות אמונה בה' - "מאמין בחי העולמים וזורע" ו"מאמין בחי העולמים ואינו זורע". בשש השנים העיקר הוא העשייה, כשהאמונה מתבטאת בתפילה נלווית. אמונה כזו עלולה ליפול לחוסר יושרה ו'עיוגול פינות'. דווקא באי-העשייה בשנת השמיטה, מתוך גבורה ויכולת, מעמיקה האמונה המוחלטת, המתבטאת במשא ומתן באמונה בשש השנים הבאות. נקיות הכפיים של השמיטה מזכה את האדם ואת העם ב"כתר שם טוב" - בית מקדש העומד במרכז חיי-ציבור מתוקנים ובונה 'מדינה של אמונה' המגלה את ה' בתוך המציאות.



המאמר מעובד מתוך שיעורים של הרב יצחק גינזבורג שליט"א
בחוברת נפלאות: נח תשפ"ב bit.ly/NI_noah_82-a



בשביל מה צריך אותך?

שנפל מתעלף. החסידים מיהרו להוציאו מהחדר ולאחר מאמצים מרובים העירוהו מעלפונו. לאחר שהתאושש, השתנה ר' זלמן והיה לאדם חדש. הוא סילק מעליו את דאגתו על רכושו, וכל מחשבה על ענייני העולם הזה בכלל. הוא הבין כי הרבי ביקש לנערו מ'הרע הנעלם' במעמקי נפשו, מתחושת 'ישות' וחישיבות-עצמית בכל דבר טוב שהוא עושה. הוא החליט להישאר לתקופת-מה בחצר הרבי. בשבועות הבאים השקיע עצמו בתורה ובתפילה, בדבקות ובלב נשבר, מבלי להתייחס לכל הסובב אותו. לאחר כמה שבועות, שוב נכנס ל'יחידות' אצל הרבי, בראש מורכן ומתוך תחושת התבטלות עמוקה. הרבי הביט בו בעיניים רכות ואוהבות. "כעת", אמר לו הרבי, "לאחר ששבת בתשובה שלמה על ה'ישות' שבך, סילקת ממך את גסות-הרוח וזחיחות-הדעת - שוב לביתך, וה' יברכך למען תצליח בכל אשר תפנה".

בדרכו לביתו פגש ר' זלמן בחבורת בעלי אחוזות שנהגו בעבר לסחור עמו. הללו, שלא ידעו דבר על מצבו הכלכלי הקשה, הביעו לפניו את רצונם לחדש עמו את העסקים. ר' זלמן ראה בכך את משמים והזדמנות ליכות בברכת ה'. כעבור זמן-מה החל להתאושש ממפלתו הכלכלית, אט-אט השיב את הונו, וההצלחה חזרה להאיר לו פנים. כך גם יכול היה למלא את ההתחייבויות שנטל על עצמו בעבר בענייני צדקה. ואולם הפעם עשה זאת בלי 'ישות', אלא מתוך הבנה שהוא אינו אלא 'צינור' לשפע מלמעלה. כל ימיו הוסיפה לעמוד מול עיניו שאלתו הנוקבת של הרבי: "בשביל מה צריך אותך?"

החסיד ר' זלמן סנדר'ס משקלוב היה יהודי למדן ועובד ה' בכל נפשו, ועם זאת בעל עסקים מסועפים ומצליחים. סוחרים ובעלי אחוזות היו ידידיו, ובתי רוזנים היו פתוחים לפניו.

למרות עושרו נהג ר' זלמן בקירוב הדעת עם כולם. ידו היתה פשוטה לכל נזקק, עניים רבים התדפקו על דלתו ושמו הופיע בראש רשימותיהם של גבאי הצדקה באזור. רבים נהגו להפקיד בידו כספים שיסחר בהם. כולם ידעו שעסקאותיו מוצלחות מאוד ואת הרווחים העביר היישר לידי המפקידים, ללא תמורה ודמי-תיווך.

ויהי היום ור' זלמן הסתבך בעסקת-ענק כושלת. גדולה וקשה היתה המפלה, העשיר הגדול הפך לפתע לאיש מן השורה. רבים השתתפו בצרתו, ולמעשה הייתה זו גם צרתם שלהם...

בצר לו נסע ר' זלמן לרבו, רבי שניאור זלמן מליאדי. בבכי נרגש גולל את השתלשלות העסקה הכושלת שקברה את כל רכושו. "אם חפץ ה' ליטול ממני את רכוש, לא אהרהר אחריו. אבל עליי תחילה לסלק את חובותיי, להשיב את כלל מי שהפקיד בידי את כספו ולעמוד בהתחייבויות לכל גבאי הצדקה..."

כשסיים ר' זלמן לשפוך את לבו, השתררה דממה. הרבי הישיר מבט חודר אל חסידו, ובקולו המתנגן אמר: "אינך חָדָל לחשוב ולומר מה אתה צריך. צריך אתה כך וצריך אתה כך... אולם על שאלה אחת כלל לא נתת את דעתך - בשביל מה צריך אותך!"

דברי הרבי פילחו את לבו של ר' זלמן,



אמונה ככלי עבודה

לְשֶׁבֶת יִצְרָה". כל עסק או עבודה הם חלק מזה, כל אחד והכישרון שה' נטע בו, והשילוב של השגחה פרטית ומשיכת הלב ששם אותו במקום הספציפי שלו.

מאז נתקלתי בהשלכות של האמונה הזו שוב ושוב, אספר כאן רק על אחת מהן. שנתיים יותר מאוחר ישבתי בקבוצה של בעלי עסקים ושמעתי מנטור עסקי מלהיב את הקהל להרוויח הרבה יותר. כדי שיהיה לכם כל מה שאתם רוצים – אתם צריכים עשרות מיליונים, הוא אמר, וגם הסביר באריכות מדוע. כשחזרתי משם שאלתי את הרב שלי, הרב יצחק שפירא – האם זו דרך טובה? האם גם אני צריך להלהיב את הלקוחות שלי לעשות מיליונים? התשובה שלו הפתיעה אותי, אבל גם עשתה לי הרבה מאוד סדר בראש. כן, הוא השיב, טוב מאוד להלהיב אנשים לעשות הרבה. אבל למה רק כסף? מי שרוצה לעשות רק כסף דומה לילד שרוצה שרק הרגל השמאלית שלו תגדל. אדם נורמלי רוצה הרבה ילדים, הרבה זמן עם המשפחה, הרבה תורה, הרבה חסד – וגם הרבה כסף. כי הכסף הוא לא משהו נפרד, אלא גם הוא אחת הדרכים לפעול בעולם. כשחושבים כך, הצמיחה העסקית הופכת להיות מאוזנת, וההחלטות שמתקבלות הרבה יותר מכוונות.

בסופו של דבר, האמונה גם נותנת כוח לשאוף ליותר, וגם נותנת את הכוח לא לאבד את הראש ולעצור כשצריך – כמו האיזון בין יום השבת לימי החול, ובין שנות העבודה בשדה לשנת השמיטה.

הכותב הוא מנכ"ל צפנת - ליווי עסקים וארגונים
לתגובות: y@tzofnat.co.il

היה זה בימי הראשונים כיועץ עסקי, לפני עשור. רציתי מאוד להשיג לקוחות – גם בשביל ההתקדמות המקצועית, וגם בשביל הפרנסה. גיליתי שאני חרד מכל פגישה או טלפון – הוא יסכים או לא יסכים להיות לקוח? הרגשתי שמהו לא בסדר, גם נפשית וגם עסקית – גם לא הנהייתי, וגם הלקוחות הרגישו את הלחץ ופשוט ברחו...

התחלתי להתבונן: מדוע בעצם אני לחוץ מהלקוח? הרי הפרנסה לא מגיעה ממנו, אלא מה! ובכלל, אם הפרנסה מה' – למה שהלקוח ישלם? מפגישה לפגישה התחדד לי שבעצם מה שיש כאן הוא מפגש בין יהודים שהקב"ה – ה"ישוב ומזווג זיווגים" – ארגן. והמטרה של המפגש, לפחות מצדי, היא לממש עוד חלק מהשליחות שלי בעולם ולעזור לעוד יהודי (או הרבה יהודים) להתפרנס טוב יותר. ואם אני אהיה שליח טוב מה' לעזור לו – הוא יהיה שליח מה' לפרנסה שלי. אם כך, השאלה היחידה שצריכה להטריד אותי בפגישה היא האם אני אכן השליח הטוב לעזור לאותו יהודי. כל היתר – כבר קורה מאליו. ובאמת, התחלתי להקדים כמה דקות לפני כל פגישה ולהתבונן בזה, כדי להיכנס לפגישה מתוך התודעה הזו. מהר מאוד הפכו הפגישות הרבה יותר משמחות עבור שני הצדדים, וגם העסק התחיל להמריא.

התהליך הזה חידד אצלי את ההבנה שאמונה בה' היא לא רק משהו 'באוויר', ברקע, אלא היא משליכה באופן מעשי על ההתנהלות בעסק – שלי, ושל הלקוחות. האמונה הפכה להיות ממש כלי עבודה... בעיקר התבררה האמונה שהעסק הוא עוד צורה של עבודת ה' בעולם – "לא תהו בְּרֵאָה,

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות.
מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים
של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

- טעמי השמיטה השונים פועלים תיקון בכל ממדי המציאות – בעולם, בשנה ובנפש.
 - על ידי בטחון בה' ממליכים את ה' בכל פרטי המציאות ורואים את השגחתו.
 - החידוש במידת הביטחון, לעומת האמונה לבדה, שהיא נוגעת לעצם מהות האדם.
- [שמיטה בעולם-שנה-נפש]

- היראה היא לא רק מניע לפעילות אלא גם תוצאה ממנה – יראת ה' טהורה היא שכר על קיום מצוות וחששות ופחדים גפולים הם עונש על עבירות.
- [תיקוני זהר - לימוד ל"ג בעומר]



חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברת נפלאות
המודפסות במקום מגוריתם?
bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164



לקבלת חוברת נפלאות בדוא"ל:
bit.ly/news_niflaot
טל"א 7: itiel@pnimi.org.il

